

Roba Estesa, folkis empoderades

"El que fem va més enllà de la música"

El revolucionari sextet del Camp de Tarragona **Roba Estesa**, guanyador del Concurs Sons, va estrenar en el Dia Internacional Contra l'Homofòbia el seu disc de debut, *Descalces* (Coopula Records, 2016), tota una declaració d'intencions sota la premissa: "dona, lluita i tradició".

Roba Estesa. Foto: Sara Estalella

Roba Estesa ve de la formació clàssica i la música tradicional, però no funciona de manera ortodoxa. Heu vingut a revolucionar l'escena folk?

Anna Sardà (baix i violoncel): Roba Estesa és el món que hi ha fora de tot el reglat. Com que la majoria veníem de la clàssica, fer un altre tipus d'estil va ser abordar un projecte completament diferent. La música moderna encara avui no està ben vista als conservatoris. Jo gairebé no tenia ni idea de tocar el baix, però el grup es va convertir en un espai que em permetia fer el que em vingués de gust a cada moment.

I per què la música tradicional?

A.S: El fil conductor entre Roba Estesa i el grup que teníem al principi (**Ai Carai!**) era la música tradicional. Primer no teníem temes propis i tot el que tocàvem eren versions de cançons populars. I després ja les hem incorporat al nou repertori. A més, un violí i un acordió donen molt de joc a les melodies.

Gemma Polo (veu): De fet, l'acordionista Clara Colom ja tenia un bagatge complet en el ?tradi? perquè la seva formació es basa en el repertori popular. Ella venia sempre amb corrandes i la resta ens aveníem a fer l'espectacle. I la Neus Pagès (guitarra i veus) també hi estava bastant posada.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=k1ySPZCCK1k>

Quina música heu escoltat?

A.S: Totes venim de gustos musicals diferents, i això es nota. La Clara venia més de la música tradicional catalana del Pirineu, i la Neus tirava cap al rotllo celta i gitano.

G.P: L'Alba Magriñà (bateria) és cumbaià i jo vinc del reggae. L'afiliació de tot plegat s'ajuntava en l'exercici de pensar com versionàvem les cançons tradicionals.

Que vol dir ?folk calentó'?

A.S: La indústria i la premsa musical es basa en etiquetes, i no ens sentíem còmodes amb cap. Quan fèiem la típica descripció de dossier dèiem que fèiem folk, cúmbia, rumba... però ens faltava tenir una sola marca i vam decidir inventar-nos-la.

G.P: És un concepte on lliguem el folk, vinculat a la inquietud de recuperar el passat i donar-hi nova lectura, amb l'escalfor, que es pot definir tant des de l'estil musical, en el sentit que la cúmbia o els ritmes llatins són calents; com pel foc, des de l'espurna que encén la flama de les festes mediterrànies com la de la revolta en un sentit polític, i també, és clar, per la calor sexual, pel fet que ens posem calentes i ens agrada.

El disc està vertebrat amb els conceptes de dona, lluita i tradició. Per què?

G.P: Ens hem adonat que el que fem va més enllà de la música. Som sis dones que pugem als escenaris i fem visible un posicionament polític i social des del marc teòric del feminisme. Això ha estat sempre així, però no n'érem conscients. És una reflexió que fem a posteriori però que ens sembla important deixar per escrit.

A.S: A més, volíem trobar un fil conductor al disc, i aquests tres elements defineixen bé el que s'hi pot trobar. La idea era explicar qui som, què fem i per què ho fem, aquests són els conceptes clau.

Podeu llegir l'entrevista sencera a la revista *Enderrock* 252.